

莲花灯

โคม ดอกบัว คืนสงกรานต์

จะมีคนรักทั้งที
ต้องได้แบบเทพเซียนนี่สิ...เด็ด!

โคมเหนือทะเล

蓮花燈
โคม
ดอกบัว
ดินสอพอ

โคมโตะ
ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 227

โฉมดอกบัวคืนสารท

โดย โนนโทะ

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2561

ราคา 205 บาท

พิมพ์โฉมปกครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3394-2

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วลัยนต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติตา ใจสุขุข ครีณย์รัชต์ เชียงไกรเวษ
บรรณาธิการเล่ม : อณูภา อन्हันทานนท์ พิสุทธิ์ไธษัฏ : สุวิชา สุชีวจุฑปดี
ออกแบบปก : กฤษฏา รอดหลง จัดรูปเล่ม : นิพันธ์ุ เด็คชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัท วิ.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เติติยา โลภิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการรวม : นฤมล สมฤทธิ์

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย กาวเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีปรับเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 64, 66

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ตัวอย่าง

เมื่อปีที่แล้ว ‘โนเนโกะ’ ได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับเทศกาลจินโบราณ ซึ่งกล่าวถึงเทศกาลลงหยวนเจียหรือเทศกาลสารทจีนไว้ด้วย ภาพการลอยโคมเพื่อนำทางดวงวิญญาณผู้ตาย เรื่องข้อห้ามประกอบงานมงคล และการคลอตบوترในเดือนสารท ทำให้เกิดไอเดียการเขียนเรื่อง *โคมดอกบัวคืนสารท* ขึ้นมาค่ะ หลังจากนั้น ‘โนเนโกะ’ ก็สนุกสนานกับการเขียนเรื่องราวของ ‘ยายหนูจิ๋วชิน’ กับ ‘ซื่อฝู’ โดยใช้เวลาราวๆ แปดเดือนจนสำเร็จร่างแรก จากนั้นก็ได้เวลาก่อนวางกับการรีไรต์ต่อไป (เหมือนสองเล่มที่ผ่านมาเลยนะ)

โนเนโกะต้องขอขอบคุณครอบครัวที่สนับสนุนความฝันของลูกสาวที่ฟีลิปดา พี่คอปเตอร์ พี่ๆ เพื่อนๆ ทุกคนในเว็บไซต์ฟอร์ไรเตอร์ทุกคนสำหรับมิตรภาพ และการแข่งกันเขียนอย่างเอาเป็นเอาตายและเอาฮาของพวกเขา ขอขอบคุณนักอ่านจากเว็บไซต์เด็กดีที่คอยให้กำลังใจและคำแนะนำต่างๆ เสมอมา ขอขอบคุณน้องปิ้ง ‘กัญฉัตร’ สำหรับกำลังใจและแรงกระตุ้นชั้นเยี่ยม ขอขอบคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ริ้นเซลส์ในเครือสถาพรนิวส์

บก. พี่นุ่น วลัยันต์ สุดหล่อ และพี่สาว พัชราพร คนสวย ที่ให้โอกาสนักเขียน
คนนี้มาโดยตลอด และที่ลืมไม่ได้คือคุณ...ที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน
ขอบคุณค่ะ ^-^

ขอบคุณจากใจ
โนเนนโกะ

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

“หนังสือและการงานคือคุณพ่อดีทั้งความดีสร้างชีวิต”

บทนำ

“แฉง! แฉง!”

ปัทมาตั้งใจจะส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่กลับเป็นเสียงร้องให้
จำของเด็กทารกไปเสียได้

เธอจำได้รางๆ ว่าเพิ่งเลิกเรียน เธอเลยเดินข้ามถนนเพื่อกลับบ้าน จะ
ได้รับทำการบ้านแล้วนั่งดูซีรีส์ จูๆ ก็มีรถสิบล้อขับฝ่าไฟแดงมา เธอรู้สึกเหมือน
ถูกใครสักคนผลักจนหกหล่นหน้าจวบพื้นถนน แฉมยังปากแตก แต่ก็ยังไม่พ้น
ถูกรถสิบล้อคันนั้นชนอยู่ดี

เด็กสาวเจ็บปวดตรวดร้าวจนอยากจะตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด แล้วก็ตาย
จริงเสียด้วย

หลังจากนั้นเหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมซัด เธอยังพบกับความทรมานอีกครั้ง
ทั้งๆ ที่เพิ่งจะผ่านพ้นจากมันเมื่อไม่นานมานี้

เธอกำลังจะจมน้ำตาย!

ปัทมาพยายามส่งเสียงร้องให้ มือและเท้าสั่นป๋อมพยายามตะเกียก
ตะกายคว้าจับกบอ้วกที่ขึ้นอยู่ริมฝั่งน้ำ เธอทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองรอดชีวิต

ใครจะยอมตายติดๆ กันถึงสองครั้งเล่า!

“แค้กๆ”

ตะกร้าที่ตอนแรกเป็นที่นอนอันอบอุ่นปลอดภัยจมหายไปพร้อมกับผ้าห่อตัว ตอนนี้อยู่เหลือเพียงตัวอ่อนจ๋ออ่อนไม่พอ ยังล้าล้า น้ำจืด น้ำคาว ไหล ไกลจะจมลงไปใต้น้ำอยู่แล้ว

ถึงจะว่ายน้ำเป็น แต่มาอยู่ในร่างเด็กทารกมีอวัยวะบอบบอบแบบนี้ จะมีเรี่ยวแรงที่ไถนว่ายน้ำเข้าฝั่งทั้งที่เป็นหนักก็หาว่ายน้ำของโรงเรียนอย่างชาติที่แล้วได้ คิดดูแล้วทางรอดของเธอคงเหลือศูนย์จริงๆ

ปีหมากกระเลือกระสนหาทางรอด รวบรวมพลังกำลังเฮือกสุดท้ายคว้ากอดดอกบัวไว้อีกครั้ง ก่อนจะยึดมันไว้แน่นแล้วแผดเสียงร้องให้ดังที่สุดหวังว่าต้องมีใครสักคนที่ผ่านมาได้ยินบ้าง แม้ว่าความหวังจะริบหรี่มากก็ตาม

“แงๆๆ”

“เด็กหรือ”

ปีหมาถูกใครบางคนอุ้มขึ้นมาจากน้ำได้อย่างหวุดหวิด สายตาของเธอพราเลือนนกายได้แสงดาวที่พรางพราย ก่อนจะหลับไปอย่างเหนื่อยล้า ปีหมาเห็นใบหน้าหวานน่ารักล้อมกรอบด้วยเส้นผมยาวสลวยของผู้มีพระคุณที่อุ้มเธอไว้ในอ้อมแขน

‘อบอุ่นจัง’

หนึ่ง

สายน้ำไม่หวนคืน

ปีหมอลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก่อนจะขยับนิ้ว

สาวน้อยวัยสิบหกปีจากประเทศไทยในยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดโล่งใจ
ที่ขยับนิ้วได้

เธอยังไม่ตายเป็นครั้งที่สอง แถมยังอยู่ในร่างเด็กทารกแรกเกิดร่างอ้วน
จ้ำม่ำ นอนดินดุกตึกอยู่บนเตียงนอนในห้อง

ถ้าให้เดา...น่าจะเป็นห้องของคนที่ช่วยเธอมา

เธอนี้ดวงช่วยจริงๆ ชาติก่อนตายตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นไม่พอ มาชาตินี้
พ่อแม่ก็ไม่ต้องการ ถึงกับเอามาใส่ตะกร้าปล่อยลอยน้ำตอนกลางคืน things ที่
ยังเป็นแค่เด็กทารกไม่รู้ประสีประสา นอกจากผ้าห่อตัวก็มีแค่ป้ายหยกลาย
ตัวอักษรอะไรสักอย่างที่ผูกกับด้ายแดงห้อยคอเธอไว้เท่านั้น

นี่แปลว่ายังมีความหวังหาอาหารอยู่หรือ ถึงได้ให้ของติดตัวมาด้วยตั้ง
หนึ่งชิ้น หรือว่าที่จริงแล้วเธออาจจะเป็นลูกมหาเศรษฐีที่ต้องลี้ภัยอย่าง
กะทันหัน!

ใช่แล้ว แม้แต่หน้าของคนในครอบครัวเธอยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ความ
ทรงจำในภาพก่อนกลับยังมีอยู่เกือบครบถ้วนทีเดียว

“แอ้อๆ”

บัทมาตั้งใจจะเรียกผู้มีพระคุณหรือใครก็ได้ที่อยู่แถวนี้ แม่อยากจะพูด แต่ก็ไม่ออกมาเป็นคำเลยสักนิด มีแต่เสียงร้องให้กับเสียงครางของเด็กทารกเท่านั้น เธอไม่อยากถูกทิ้งอีก ทั้งยังเสียขวัญที่ต้องเผชิญกับความไม่
ความตายมาหยกๆ

‘ได้โปรดเถอะ ใครก็ได้รีบออกมาหน่อย เธอไม่อยากอยู่คนเดียว’

ไม่นานเกินรอบัทมาก็เห็นร่างของใครบางคนปรากฏที่ประตูห้อง เขาสวมชุดสีขาวยาวกรอมเท้า คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีฟ้าอีกชั้น ผิวขาวโอโม่อย่างกับหิมะ ตาเขียว ริมฝีปากจิ้มลิ้ม แฉมโครองหน้าก็สวย ผมถูกรวบสูงเป็นมวย อยู่ตรงกลางกระหม่อม ดูรวมๆ แล้วน่ารักจนผู้หญิงอย่างเธออยากจะได้ตัว เอาศิระสะไปโขกหัวเดียวให้ตายเสียเดี๋ยวนี้

สวยเกินไปแล้ว...ผู้มีพระคุณของเธอ!

“เซ็ดตัวก่อน”

เสียงพึมพำนั้นรึหนู แต่ทำไมไม่ใช่ภาษาที่บัทมาคุ้นเคยเอาเสียเลย คล้ายจะเป็นภาษาจีน

เดี๋ยวก่อน...เสื้อฝักกับทรงผมของผู้มีพระคุณอย่างกับหลุดออกมาจากซีรีส์จีนกำลังภายในที่กำลังฮิตในหมู่เพื่อนเธอเลยนี่นา

‘ฝันไปหรือ ไม่น่าจะใช่’ บัทมายังรู้สึกแจ่มชัดถึงความตายที่เธอต้องเผชิญถึงสองครั้ง

‘แล้วตกลงที่นี้คือที่ไหนกันแน่’

ระหว่างที่ทำหน้านิ้วคิ้วมวดคิดสับสนวนเวียนอยู่ในใจนั้น จู่ๆ ผู้มีพระคุณก็ถอดผ้าที่ห่อตัวเธอออก ด้วยความตกใจที่ถูกผู้ชายจับแก้ผ้ากะทันหัน เธอจึงส่งลูกถีบใส่หน้าของชายหนุ่มเต็มแรง

‘เธอเป็นผู้หญิงนะ ยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่ด้วย จวบแรกก็ยังไม่เคยมี จู่ๆ จะมาแก้ผ้าเธอได้ยังไง’

บัทมาน้ำตาร่วงเผาะๆ

หมดกัน ร่างกายของเธอคงถูกเขาเห็นหมดแล้วแน่ๆ น่าอาย น่าอาย
ที่สุด!

ผู้มีพระคุณยกมือขึ้นปิดหน้า มีเพียงเสียงครางเบาๆ

“เด็กผู้หญิงทรอกหรือ”

บัทมาฟังไม่รู้เรื่อง จึงทำได้แค่เบะปากร้องไห้ออกมาในที่สุด

“แง!”

คืนสารทจีน

ข้าได้ยินเสียงร้องของเด็กทารกดังมาจากตรงกอบัวริมแม่น้ำ จึงได้ช่วย
เด็กน้อยขึ้นมา ไม่อย่างนั้นเด็กน้อยอาจจะจมน้ำตายไปแล้ว

ข้าตั้งใจจะรับเด็กคนนี้เป็นศิษย์ มันอาจเป็นโชคชะตาที่ทำให้ข้ากับ
เจ้าตัวน้อยได้พบกันในเดือนสารทจีน ซึ่งในแม่น้ำเต็มไปด้วยโคลนตมกอบัว

เด็กน้อยผู้น่าสงสารอาจจะเกิดในวันนี้ ซึ่งเป็นวันที่ชาวบ้านต่างเชื่อกัน
ว่าเป็นวันร้าย เด็กที่เกิดวันนี้จะต้องถูกฆ่าหรือนำไปทิ้งเสีย ครอบครัวคงตั้งใจ
สังหารไม่ลง จึงได้ใส่ตะกร้าแล้วนำมาลอยน้ำ ปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม

ข้าไม่เชื่อเรื่องพวกนั้น เด็กจะดีหรือร้ายอยู่ที่การสั่งสอน ข้าจะเลี้ยงให้
เป็นคนดีให้จงได้

ทว่า...เมื่อข้าแก่เฒ่าที่ห่อตัวเด็กออกเพื่อจะเช็ดตัวให้ กลับเห็นในสิ่งที่
ต่างไปจากข้าโดยสิ้นเชิง

ร่างกายของเด็กน้อยไม่เหมือนข้าเลย ข้าจึงได้ข้อสรุปว่าเด็กคนนี้เป็น
สตรี ทั้งๆ ที่ยังรู้สึกเจ็บหลังจากถูกเข้าน้อยๆ นั้นประทับใจที่ใบหน้า

ข้าจะรับสตรีเป็นลูกศิษย์แน่หรือ

หลังจากยี่สิบเพราะทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ข้าก็ต้องข่มนางขึ้นมา
กอดเพื่อปลอบโยน นางร้องไห้เสียงดัง ทั้งยังดิ้นไปมาจนข้าเห็นป้ายหยกที่
ห้อยอยู่ที่คอของนาง ความงามของมันบ่งบอกว่าฐานะของเด็กน้อยคนนั้นไม่
ต่ำต้อย แต่กระนั้นก็ยังหนีไม่พ้นความเชื่อเรื่องคร่ำครึ จนพ่อแม่ยอมตั้งใจ

ทอดทิ้งลูกน้อยได้ลงคอ

ข้าคิดอะไรไม่ออก แถมยังเลี้ยงเด็กไม่เป็นด้วย

ข้าคงต้องยอมบากหน้าอุ้มนางไปหาศิษย์พี่รองเสียแล้ว นางเป็นสตรี
ยอมต้องเลี้ยงเด็กผู้หญิงได้แน่นอน แม้จะไม่อยากขอความช่วยเหลือจากนาง
นัก แต่ข้าก็ไม่อาจปล่อยให้เด็กนอนร้องไห้โยเยเช่นนี้ได้

เรื่องนี้ไม่ควรชักช้า ข้าจึงรีบอุ้มเด็กออกมาจากบ้านแล้วเหาะพาไปยัง
เขาเป๋ยเป๋ยน นิवासสถานซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองทันที

บัทมาร้องแ่ๆ อย่างตกตกใจระคนตื่นเต้น

นี่เธออยู่บนฟ้า! ไม่ได้นั่งเครื่องบินหรืออะไรทั้งนั้น แต่ผู้มีพระคุณ
อุ้มเธอแล้วพาเหาะมาต่างหาก

เขาเหาะได้!

หรือว่าภาพใหม่ของเธอจะไม่ใช้โลกอนาคต และไม่ใช้โลกอดีตด้วย แต่
เป็นโลกแฟนตาซี แถมยังเป็นแฟนตาซีจินโบราณเสียอีก คงจะมีการพันดาบ
โธ้งเซ่ง ยิงแสงเพี้ยวฟ้าให้เห็นแน่ๆ

ช่วยหรือโทษคดีกันแน่ละเนี่ย

บัทมาหน้าซีด นีมันเกินกว่าระดับที่เธอจะรับมือไหว ยิ่งมาอยู่ในร่าง
เด็กทารกอย่างนี้ เธอจะเอาตัวรอดในโลกที่โหดร้ายนี้ได้อย่างไรกัน

ที่สำคัญ...เขากำลังจะพาเธอไปไหน

ทิ้งหรือฆ่าหมกฆ่า?

อย่างไรหนเธอก็ไม่เอาทั้งนั้น ไม่เอาเด็ดขาด!

ผู้มีพระคุณที่ทำหน้าที่ว่าจะกลายเป็นผู้ชายจอมหีน และอาจพ่วงตำแหน่ง
ฆาตกรโรคจิตด้วยเหลือบตามองเธอ

เขาหยุดชะงักกลางอากาศพลางเอ่ยเสียงอ่อนโยน แต่บัทมาฟังไม่รู้เรื่อง
“ไม่ต้องกลัว เจ้าจะปลอดภัย”

เธอไม่เข้าใจแถมยังอยู่ที่สูงขนาดนี้ จะปลอดภัยหรือมีความนัย

แอบแฝง บัณฑิตก็ไม่ขอรับรู้อะไรทั้งนั้น สิ่งที่เขาทำได้ในตอนนั้นมีเพียง...

“ช่วยด้วย!”

แต่กลับเป็นแค่เสียงเด็กร้องกระจองอแงเท่านั้น แล้วอย่างนี้ถ้าเกิดอันตราย เธอจะไม่ขอความช่วยเหลือจากใครได้เล่า บัดไซ!

เขาเป่ย์เปียนคือเทือกเขาสูงทางทิศเหนือของแคว้นเฉียน เป็นนิवास

สถานของเลวียนฉู่¹ ศิษย์พี่ใหญ่ของข้า

บ้านของศิษย์พี่ใหญ่เป็นเขาวงกตโดยแท้ มีห้องลับนับร้อยห้อง ลึกลับซับซ้อนและซ่อนตัวอยู่ในป่าเหมย หากไม่คุ้นเคยแล้วหลงเข้าไปละก็ คงได้ตายไร้ที่ฝังอยู่ในนั้น

ข้าพูดคุยกับเขาบ้างเล็กน้อย เหมือนไม่ได้ใกล้ชิดกันมากนัก แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาที่จะขอความช่วยเหลือ เพราะพี่ใหญ่อยากจะสนิทสนมกับข้าจนนำร่ำคาญมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คาดว่าเขาคงไม่ปฏิเสธในสิ่งที่ข้าขอร้องแน่นอน และข้าเองก็มาหาศิษย์พี่รอง ไม่ได้มาหาเขาลักหน้อย

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองแต่งงานกัน ก่อนที่ข้าจะฝากตัวเป็นศิษย์ของอาจารย์เสียอีก

นางย้ายจากเขาหนานเปียนบ้านของนาง ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของแคว้นแล้วมาอาศัยร่วมกับศิษย์พี่ใหญ่ในฐานะสามีภรรยา หลังจากกราบไหว้ฟ้าดินในพิธีแต่งงานราวสองร้อยปีก่อน ศิษย์พี่รองจะกลับบ้านของนางบ้างเฉพาะตอนที่ทะเลาะกับสามีเท่านั้น แต่ก็น้อยครั้งมาก ส่วนใหญ่นางจะแวะไปปรับทุกข์กับข้าเสียมากกว่า ซึ่งข้าจะใช้ข้ออ้างนี้เพื่อขอความช่วยเหลือเรื่องเด็กคนนี้

เด็กน้อยร้องไห้จนเจ็บคอก่อนจะหลับไป ข้าไม่เข้าใจว่านางร้องไห้เพราะอะไรกันแน่ หรือว่าหน้าตาของข้าน่ากลัวเกินไป?

¹ เต้าดำ เทพจตุโลกบาลแห่งทิศเหนือ

เพียงข้าเหาะลงมาตรงหน้าประตูบ้านซึ่งแวดล้อมไปด้วยต้นเหมย ยังไม่ทันจะเคาะประตู ก็เหมือนว่าเจ้าของบ้านจะรู้ตัวแล้วว่าผีแขกมาเยือน เมื่อศิษย์พี่รองเปิดประตูบ้านออกมาต้อนรับข้าด้วยตนเอง

“น้องเล็ก ดีใจจริงๆ ที่เจ้ามาหาพี่รองถึงที่บ้าน เห็นที่หิมะคงตกผิดฤดูแน่นอน”

“ข้ามีเรื่องจะขอความช่วยเหลือจากท่าน เด็กคนนี่...”

“เฮ้?”

ชั่วครู่หนึ่งก็เหลือบมองเด็กน้อยที่ข้ากำลังอุ้ม นัยน์ตาโตสวยดั่งดวงจันทร์ เบิกกว้าง

“น้องเล็ก ไม่เจอกันไม่กี่เดือน นี่เจ้า...เจ้าไปแอบมีลูกตั้งแต่เมื่อใดกัน! แล้วใครเป็นแม่เด็กคนนี้? นางฟ้านางสวรรค์คนไหน ก็ไม่เห็นเจ้าจะขาดใครสักคน โอ๊ย! ศิษย์พี่จะเป็นลม ไม่นะ น้องเล็กของพวกเรา มีลูกแล้ว ศิษย์พี่ของเจ้าแต่งงานมาเป็นร้อยๆ ปีแล้ว จนปานนี้ยังไม่มีความต้องโทษตาเปล่าเลยคนเดียวเลย เมื่อใดศิษย์พี่จะมีลูกเหมือนเจ้าบ้าง ช่วยบอกศิษย์พี่ที่น้องเล็ก”

หากไม่รีบอธิบาย พี่รองคงพรวดปร๋อเรื่องสามีไร้ความสามารถต่อไปอีกนานแน่นอน

“นางหาใช้บุตรของข้าไม่ เป็นข้าที่พบนางถูกทิ้งอยู่ในแม่น้ำ”

พี่รองฟังแล้วก็ถอนหายใจ ก่อนจะรีบกอดลูกจอร์บเด็กไปอุ้มเสียเอง

“ข้าเข้าใจผิดไปเองหรือนี่ น่าสงสารเสียจริง คงเพราะวันนี้เป็นวันสารทกรรม จึงรีบเข้าบ้านเกิด อยู่ข้างนอกนานๆ ประเดี๋ยวเด็กจะไม่สบาย”

ข้าก็คิดอย่างนั้น แต่เพราะนางมีแต่พูดพรรณนาเรื่องเดิมๆ ถึงไม่ได้ไปไหนเสียทีอย่างไรเล่า!

“นี่เจ้ามีลูกแล้วหรือน้องเล็ก?”

ศิษย์พี่ใหญ่ไม่พูดพาล่ามให้เสียเวลา เขาเอื้อมมือผ่านหน้าข้าตั้งใจจะคว้า

เด็กไปอ้อม มีหรือที่ศิษย์พี่รองจะยินยอม

“อย่าเอามือเจ้ามาแตะต้องเด็กน่ะตาเฒ่า! มีอน่ะล้างแล้วหรือยัง เจ้า
รู้ไหม เพราะเจ้าไม่เพียรพยายาม เราถึงไม่มีเด็กเล็กๆ มาวิ่งเล่นรอบเขาเสียที”

ข้าว่านี่มันคนละเรื่องกันเลยนะ

ฝ่ายสามีที่มักจะหาเรื่องชวนทะเลาะกับภรรยาเป็นประจำค่อยๆ ลดมือ
ลง แล้วหันมาถามข้าแทน โชคดียิ่งแล้วที่พวกเขาไม่เปิดศึกกันในตอนนี้ เพราะ
ข้าอาจจะต้องพาเด็กน้อยไปหาอาจารย์แทน ซึ่งข้าเองก็ยังไม่มั่นใจว่าอายุคุณนั้น
แล้ว แถมยังไม่ได้แต่งงาน เทพเซียนมังกรฟ้าจะช่วยดูเด็กอ่อนหรือจะสร้าง
ปัญหาเพิ่มให้อีกกันแน่ ยิ่งชอบแก่งเป็นทีสุดอยู่ด้วย ส่วนศิษย์พี่สามก็ไม่ถูก
ชะตากันเท่าไร ถึงจะไม่ได้เกลียดกัน แต่ก็ไม่ค่อยกันมานานแล้ว สาเหตุนั้น
ไม่อาจพูดสั้นๆ ได้ เพราะเล่าสามวันก็คงไม่จบ

“แล้วแม่เด็กเล่า?”

“นางไม่ใช่ลูกของข้า ข้ายังไม่คิดแต่งภรรยา” ข้าถอนหายใจ และตอนนี้
ก็รู้สึกเหนื่อยหน่ายกับพวกเขาเหลือเกิน แต่ข้ายังไปหาที่พึ่งอื่นไม่ได้เท่านี้

ทั้งอาจารย์และศิษย์พี่สามต่างก็ไม่ใช้ตัวเลือกที่ข้าควรเลือกทั้งคู่!

“ตาเฒ่า เจ้าก็ถามมากเรื่อง พอเด็กตื่นก็จะหิว เจ้ารีบไปรีดนมแพะที่
เราเลี้ยงใส่ถ้วยเล็กๆ เอามาให้ข้าตอนนี้เลย อย่ามัวชักช้า ข้าจะป้อนนมให้เด็ก”

“ได้ทีก็ใช้งานข้าเชียวนะ ถ้าข้าเป็นตาเฒ่า เจ้าก็เป็นยายเฒ่าเหมือนกัน
ยายเฒ่าๆๆ”

“เลวียนฉู่!”

“มีอะไรหรือลูเซว²?”

ก่อนที่ศึกสามภรรยาจะปะทุ เด็กน้อยก็ส่งเสียงร้องออกมาดังระฆัง
ช่วยชีวิต ไม่เช่นนั้นนางอาจถูกลูกหลงจนข้าช่วยไม่ทันก็เป็นได้

“ตกลงสงบศึกชั่วคราว ข้าไปก็ได้”

² หงส์แดง สัตว์เทพประจำทิศใต้

แล้วศิษย์พี่ใหญ่ก็เดินออกไปจากห้องทันที เขาอารมณ์ร้อนก็จริง แต่
ยังรู้จักผ่อนปรนอยู่บ้าง ผิดกับศิษย์พี่รองที่แสนจะเอาแต่ใจและไม่ค่อยยอม
ลงให้ใครนัก แต่นางก็มีส่วนดีที่รักเด็กและเป็นผู้หญิงเหมือนเด็กคนนี้

“ฮึ! ข้าชนะอีกแล้ว”

พี่รองตะโกนไล่หลังสามี แล้วหันมายิ้มให้ข้าด้วยความภูมิใจในชัยชนะ
ครั้งนี้เสียเหลือเกิน เขาเถิด ข้าจะไม่เถียง ปล่อยให้นางดีใจไปก็แล้วกัน ในเมื่อ
สามีของนางยังไม่พูดอะไรสักคำ

เด็กน้อยที่ข้าช่วยชีวิตเริ่มขยับตัวยุกยิกไปมาในอ้อมแขนของศิษย์พี่รอง
ที่ค่อยๆ วางร่างของเด็กน้อยลงบนเตียง แล้วใช้ปลายนิ้วชี้แตะจมูกเด็กน้อยเล่น
จากนั้นก็หันมาถามข้าซึ่งยืนมองอยู่ใกล้ๆ

“น้องเล็ก เด็กผู้ชายหรือผู้หญิง?”

“ผู้หญิง”

“เจ้าตั้งชื่อให้นางหรือยัง?”

“เป็นข้าหรือ”

“แน่นอน เจ้าพบนางเป็นคนแรกนี่นา”

ข้านั่งคิดถึงชื่อที่ควรจะต้องตั้งให้เด็กผู้หญิงมากมาย และนึกถึงชื่อชื่อหนึ่ง
ซึ่งเคยมีความหมายสำหรับข้ามาก่อน ข้าหลบตามองเด็กไว้แต่ยงสาคนนี้พลาง
เอ่ยเบาๆ

“จิวซิน³”

“เพราะยังนึก” ศิษย์พี่รองชมข้าแล้วหันไปยิ้มให้เด็กน้อยอีกครั้ง “จิวซิน
เจ้ามีชื่อแล้วนะหนูน้อย”

“นี่มันที่ไหนอีกล่ะเนี่ย”

ปัทมาเหลือบซ้ายแลขวามองล่อกล่อกแล่กด้วยความวิตกกังวล ข้างหน้า
คือผู้หญิงสาวสวยหน้าหวาน ท่าทางใจดีคนหนึ่ง นางแต่งชุดสีแดงประหนึ่ง

³ แปลว่า โชคชะตาและหัวใจ

พวกจอมยุทธ์จีนโบราณ ทั้งยังเหมือนผู้ชายหน้าสวยที่ช่วยเธอขึ้นมาจากน้ำก่อนหน้านี้อ

สรุปว่าวิญญานของเธอมาเกิดในยุคจีนโบราณหรือไม่ก็ข้ามมิติมาแน่นอน แล้วจะทำไมจึงต่อไปดีละเนี่ย ทำตัวเนียนๆ เป็นเด็กแบเบาะไปอย่างนี้ ก็น่าอยู่อย่างยให้พวกเขาเมตตาสงสาร พอโตกว่านี้ก็คงเข้าใจสิ่งที่พวกเขาพูดเอง ไม่งงเป็นไก่ตาแตกอย่างในตอนนี้อยู่ไหม'

นั่นสินะ ถ้าไม่ยอมไหลไปตามกระแสแล้ว ก็มีแต่จะจมหายไปกับความเหี่ยวกรากของสายน้ำเท่านั้นเอง

บัทมาไม่รู้ว่าจะไว้ใจพวกเขาได้แค่ไหน แต่ตอนนี้เธอยังมีชีวิตอยู่ ไม่มีอะไรสักหรอก ก็นับว่าพอจะเชื่อใจได้แล้วมัง

“มาแล้ว”

เสียงใครอีกคนดังขึ้นที่หน้าประตูห้อง บัทมาเอียงคอมองก็เห็นว่าคนที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องเป็นผู้ชายหน้าหล่ออีกคน

‘โลกนี้มีแต่คนหน้าตาดีหรือยังไงกันนะ’ แล้วผู้หญิงหน้าตาธรรมดาอ่อนไปทางซี้เหวอย่างเธอจะถือว่าเป็นตัวอะไรละ เมื่อต้องอยู่ท่ามกลางผู้คนที่งามเหมือนนกฟาวดอย่างนี้

เขาสวมชุดสีดำ อายุไม่น่าจะเกินสามสิบปี มีลักษณะเด่นคือ ตาคมรูปร่างสูง ก้าวทำอย่างมั่นใจ ดูสง่างามน่าเกรงขาม อย่างที่เรียกได้ว่ามาดแมน แชนด์ซั่มนั่นละ ผิดกับผู้มีพระคุณของเธอที่เป็นผู้ชายหน้าหวาน ตัวเล็กบอบบาง น่ารักน่าทะนุถนอม ส่วนผู้หญิงสาวสวยที่กำลังเตะปลายจุมกเธอเล่นก็ดูสวยมือออรา ประมาธว่าแม้จะอยู่ในฝูงชนและแต่งตัวธรรมดาๆ ก็ยังโดดเด่นสะดุดตาผู้คนอยู่ดี ก็เพราะนางมีมาดนางพญาขนาดนี้เนี่ย

ชายหนุ่มชุดดำซึ่งประคองถ้วยไว้ในมือค่อยๆ เดินเข้ามาในห้องอย่างใจเย็น เหมือนกลัวว่าจะทำถ้วยตก บัทมาเห็นอย่างนั้นก็ยิ่งอยากรู้ว่าในถ้วยนั้นคืออะไร ไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยเมื่อผู้หญิงสาวสวยในชุดแดงรับถ้วยใบนั้นมาถือไว้ ก่อนจะจุ่มนิ้วลงในถ้วย แล้วเอาปลายนิ้วชี้มาจ่อที่ปากเธอ

‘กลืนนม?’

บัทมามองหน้าหญิงสาวในชุดแดงแล้วกะพริบตาสองสามครั้ง

‘จะให้ดื่มนมหรือ แต่เธออายุสิบหกแล้วนะ เธออยากกินเบอร์เกอร์หรือ พิซซ่ามากกว่า’ แต่พอเห็นสายตาลุ่ของทุกคนที่อยู่ในห้องซึ่งสร้างความกดดันอย่างมาก ทำให้บัทมาต้องจำใจดูดนมจากปลายนิ้วของหญิงสาวที่สวมชุดแดง

‘อีกไม่นานเธอก็ต้องหิว เมื่ออยู่ในร่างเด็กแรกเกิด อาหารที่จะกินได้ ก็มีแค่นมเท่านั้นละ อย่าเรื่องมากนักเลยบัทมา!’

บัทมาแทบอยากจะคว้านมในถ้วยมากรอกปากให้หมดรวดเดียว ด้วยซ้ำเพราะไม่ทันใจ ก่อนจะรู้สึกอึดท้องเมื่อนมในถ้วยหมดลง ทั้งๆ ที่ปกตินมแค่นี้ไม่พอรองท้องเธอหรอก เธอกินจุจะตาย กินเบอร์เกอร์ครึ่งละสองชิ้นแบบสบายๆ

‘ช่วยไม่ได้... ก็ตอนนั้นเธอยังเล็กอยู่นี่นา’

‘เลี้ยงง่ายจริงๆ น่าเอ็นดู’ ผู้ชายสวมชุดดำพูด

สักครู่หญิงสาวชุดแดงก็กวักมือเรียกผู้ชายคนนั้นให้เดินมาหา

‘นางชื่อจิรวิน น้องเล็กเพิ่งตั้งให้เมื่อครู่ เจ้าลองเรียกชื่อนางสิตาเฒ่า’

‘เป็นชื่อที่เพราะนัก ตกกลางน้องเล็กจะเลี้ยงนางเป็นลูกบุญธรรมหรืออย่างไร’

‘ข้าจะรับนางเป็นศิษย์’

‘อายุเจ้ายังน้อยนัก ไม่ทันไรก็คิดจะรับศิษย์แล้วหรือ’

‘หากนางมีวิชาสักก็ควรค่าแก่การสั่งสอนนาง’

บัทมาได้ยินเสียงพวกเขาพูดคุยโต้ตอบกัน โดยมีมือมนิ่ของหญิงสาวชุดแดงที่ยังประคองใบหน้าเธออยู่ตลอด จึงรู้สึกได้ถึงสายตาของพวกเขาที่มองมาอย่างเอือออาทร เธอรู้สึกทั้งตื่นตันและเสียใจที่เคยคิดว่าพวกเขาอาจเป็นคนไม่ดี แต่แล้วชายชุดดำก็เอื้อมมือมาควักตัวเธอจากมือหญิงในชุดแดงไปอ้อม

ถึงจะมองว่าเป็นคนดี แต่จู่ๆ จะมาแตะเนื้อต้องตัวกันง่ายๆ อย่างนี้

เธอก็ไม่ไว้หน้าหรอกนะ

พลั๊ก!

“โอ๊ย! น้องเล็ก คิษย์เจ้าถีบหน้าข้า”

ผู้มีพระคุณของปัทมาโคลงคิษยะ พลังเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งเฉย

“นางก็ถีบข้าเช่นกัน อาจเป็นวิธีการแสดงความรักของเด็กกระมัง”

“เช่นนั้นเองหรือ ถีบเยอะๆ เลยข้าขอบ”

ปัทมาอยากจะร้องไห้ แต่ดูจากหน้าตาของชายชุดดำที่ยังยิ้มแป้นเล่นอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว แถมยังยื่นหน้าเข้ามาใกล้อย่างไม่เกรงกลัวว่าจะถูกประทุษร้ายอีกครั้ง เลยทำให้เธอสรุปได้ว่า...

“หน้าด้านหน้าหนาเหลือเกิน ได้... อยากได้แบบเอสเอ็มนักเธอก็จะจัดให้”

พลั๊ก! พลั๊ก!

“ตุลิจูเซว! เด็กเตะข้าใหญ่เลย จิวซินต้องรักอาจารย์สูงอย่างข้ามกแน่นอน”

ข้าลูกอาจารย์สูงและอาจารย์ป้าของจิวซินโลกลับบ้าน คิษย์พี่ทั้งสอง
ของข้าอาสารับเลี้ยงนางให้ก่อนหนึ่งคืนเพราะความเห่ออยากเลี้ยงเด็ก

แม้คิษย์พี่ใหญ่จะชอบคิดเองเออเอง แต่ก็มีความเป็นพ่อบ้านพ่อเรือน ส่วนคิษย์พี่รองถึงจะใจร้อน หยาบกระด้าง และไม่สมเป็นอิสตรี แต่ก็อยากเลี้ยงเด็กมานานนักหนาแล้ว พวกเขาสองสามีภรรยาย่อมต้องเอ็นดูจิวซินอย่างแน่นอน ข้าจึงโล่งใจและสามารถหลับได้โดยไร้ความวิตกกังวล ทั้งยังตั้งใจว่าในวันรุ่งขึ้นจะแวะไปเยี่ยมว่าที่คิษย์รักสักหน่อย หากนางชอบบ้านของคิษย์พี่ใหญ่ ข้าก็อาจจะให้นางพักอยู่ที่นั่นหลายวันแล้วค่อยรับกลับมาดูแลเอง

ข้ารู้ตัวดีว่าข้าเลี้ยงเด็กไม่เป็น! แต่จะทิ้งให้จิวซินเป็นภาระของคิษย์พี่ทั้งสองนานๆ ข้าก็เกรงใจพวกเขามาก บางทีพวกตำราเลี้ยงเด็กอาจพอช่วยได้ วันรุ่งขึ้นข้าจะไปขอขมตำราจากพวกเขาก็แล้วกัน